

In memoriam Eduard Mooyaart

1952 – 2004

De vele advertenties die 19 februari zijn overlijden markeerden beschrijven elk aspecten van de bijzondere persoonlijkheid van Eduard Mooyaart. Binnen de NVvR kende men hem als een zeer bekwame radioloog, met uitgebreide kennis en ervaring ten aanzien van diverse cardio-radiologische technieken en magnetische resonantie. Naast het vakgebied bestreek zijn werkterrein een zeer breed scala aan bestuurlijke en persoonlijke activiteiten. Gezegd met een zeer scherp verstand, een alom tegenwoordige belangstelling voor mensen, maatschappij en politiek in ruime zin, ontsnapte weinig aan zijn aandacht. Geen onderwerp bleef onbesproken, overall een gefundeerde mening, een onnoemelijke bijdrage in velerlei opzicht. Vele organisatorische (deel)taken binnen de afdeling en het Academisch Ziekenhuis Groningen werden schijnbaar moeiteloos aangevuld met een grote inzet aan patiëntenzorg, maar ook met eigen onderzoek en dat van anderen. Dit was tijdens de (te) korte verbintenis met het UMC Nijmegen niet anders.

Het is bijkans onvoorstelbaar dat er dan nog tijd beschikbaar is voor een studie Rechten, afgerond met een snelheid waarop menig student jaloers mag zijn, terwijl hij gelijktijdig – en dat vanuit Groningen – onder andere als secretaris van het bestuur van de NVvR en als lid van de MSRC, actief deelnam aan landelijke werkzaamheden. Dat het dan ook nog lukt om met regelmaat in gezelschap van een vaste kern vrienden aan de geliefde golfsport tijd te besteden, is helemaal ongelooflijk. Er moet geen minuut verloren zijn gegaan, want het gezin met twee opgroeiende dochters heeft bij dit alles toch ook aandacht gekregen.

Het valt niet mee om kort na de laudatie bij het verlenen van de Erelegpenning op 2 oktober 2003, nieuwe woorden te vinden om Eduard te beschrijven. Rechtlĳnig en rechtschapen, altijd zijn grote energie positief gebruikend, eigenzinnig en scherp, veel eisend van zichzelf én anderen, geestig, vaak ons allen ver vooruit in de gedachten. Vele anekdotes zijn de laatste dagen gewisseld, alle mooi en typerend, maar daarnaast is minstens zo veelzeggend de grote belangstelling tijdens zijn onverwachte en moeilijke ziekbed, met als slot de herdenkingen in Nijmegen, waar kort geleden immers een nieuw hoofdstuk van zijn bezige leven, gesteund door zijn geliefde Monique, Eline en Marijn, was begonnen. Het indrukwekkende afscheid in de Heilig Landstichting deed recht aan de grote verdiensten in zijn vakgebied, zijn omgevingswereld, maar bovenal aan Eduard als mens.

Eduard stond, zoals duidelijk moge zijn, in menig opzicht bóven de stof. Dat hij in vrede moge rusten.

Namens allen met wie Eduard heeft mogen verkeren,

*Hans Blickman
Lucas Kingma*

This document was created with Win2PDF available at <http://www.daneprairie.com>.
The unregistered version of Win2PDF is for evaluation or non-commercial use only.